

Making a beracha when returning a mezuzah

Q

I am going to remove my *mezuzah* in order to paint the doorpost. When I put it back, do I make the *beracha* for affixing a *mezuzah*?

4. שולחן ערוך ורמ"א

אורח חיים סי' ח סעי' יד

אם פשט מליתו, אפילו היה דעתו לחזור ולהתעטף בו מיד, צריך לברך כשיחזור ויתעטף בו. הגה: וי"א שאין מברכין אם היה דעתו לחזור ולהתעטף בו (אגו"י סי' ל"ח). וי"א דוקא כשנשאר עליו מלית קטן, והכי נהגין (שם) (עין לקמן סימן כ"ה סי' י"ב).

5. פתחי תשובה

יורה דעה סי' רפט ס"ק א

(א) בא לקבעה - כי ברכי יוסף סי' רפ"ו: אם הסיר המזוזה לבדקה ודעתו לחזור ולקבעה, יש להסתפק אם יברך כשחזור וקבעה. לשון למודים א"ח סימן י"ד. והנה אין התשובה הנ"ל לפני וכעת לא ידעתי מקום הספק בזה, אמאי לא הוי זה כמו פשט מליתו ע"י לחזור ולהתעטף בו או בתפילין ע"י לחזור ולהניחם, עי' באו"ח סימן ח' סי"ד בהגה ובסימן כ"ה סי"ב בהגה. ושם י"ל דהכא לא הוי ע"י לחזור ולקבעה, דשם ימצא פסול ולכן נסתפק בזה. ונראה דאם נפל המזוזה מעצמו לארץ ורוצה לקבעה, צריך ודאי לברך כמו נפל מליתו שם, ופשוט הוא:

1. טור אורח חיים סימן ח

ואם פשט מליתו ולא היה דעתו ללבושו מיד, כשחזור ולבושו צריך לברך; אבל אם היה דעתו ללבושו מיד, כגון שפשט אותו כדי ליכנס לבית הכסא, בזה אני מסתפק אם צריך לברך, שיש פנים לכאן ולכאן, דאיכא למימר כיון דלפינן כל התורה מתפילין, ותפילין כל אימת דמשמש בהו מברך, פירוש: אם זזו ממקומן וממשמש בהן להחזירן למקומן, אי"כ כל שכן הכא שיש לו לברך; מיהו יש לומר דשאני התם שזזו ממקומן ולא ידע שלא היו במקומן, אבל אם הזיזו ממקומן אדעתא להחזירן מיד, התם נמי לא היה צריך לברך, ולזה דעתי נוחה:

2. בית יוסף אורח חיים סימן ח

זהו ביאור דברי רבינו, אבל איני יודע מה עלה על דעתו להסתפק בכך, דהא בהדיא אמרינן פרק לולב וערבה (סוכה שם) דרבא הוה מקדים וקאי ועייל לבית הכסא ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך וכי איצטריך זמנא אחריתי עייל לבית הכסא ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך; ומשמע ודאי שהיה מניח תפילין כל היום וכשמסיר אותם כדי ליכנס לבית הכסא, ודאי היה על דעת לחזור ולהניחם מיד כשיצא, ואפילו הכי היה מברך, והוא הדין לציצית ...

3. דרכי משה אורח חיים

סי' ח ס"ק ו (על בית יוסף הנ"ל)

ואני אומר שאין הנדון דומה לראיה, דהתם גבי תפילין שהוצרך לחלצן, דאסור ליכנס בהן לבית הכסא, ולא בדעתיה תליא מלתא, ולכן צריך לחזור ולברך דזהו הוי הפסק, אבל כשמסיר התפילין במקום שלא היה צריך להסירם ודעתו ללבושן מיד, אין צריך לחזור ולברך; והוא הדין גבי ציצית, אע"ג דמסירם משום שרוצה ליכנס לבית הכסא, מאחר דלא צריך להסירן, לא חשיב הפסק ואין צריך לחזור ולברך כדעת הטור. וחילוק זה שכתבתי הוא בהדיא בגמרא (ברכות) פרק מי שמתו לענין אם הפסיק בתפילתו אם צריך לחזור לראש.